kärbest (204.800.000). Nii suure kärbeste hulgaga võiks keskmise toa nii täis täita, et õhulegi enam ruumi ei jääks. Kui me nad kõik ühte hunnikusse laoksime, siis oleks see hunnik umbes 100 jalga (50 sammu) pikk, niisama lai ja ka kõrge. Sellepärast pole sugugi põhjust imestada, kui mõnel suvel, kõiksuguste kärbeste hävitamise abinõude peale vaatamata, neid nii palju on, et nad meile mitte kuskil rahu ei anna. Iseäranis palju on kärbseid loomalautade läheduses, sest kärbes muneb oma munad sooja sõnniku sisse; ja seal võivad kärbeste tõugud hästi kasvada ja areneda.

Meie ei teaks lihtsalt, kuhu kärbeste eest pugeda, kui nende sigimine tõesti nii jõudsasti edeneks, nagu eespool räägitud. Meie õnneks on aga palju niisuguseid loomi, kes kärbseid enestele toiduks tarvitavad ja neid arvamata palju ära hävitavad. Palju saab neid juba munade ja kaitseta tõukudena otsa. Kanad ja laululinnud söövad neid igal kujul. Nii võime oletada, et vaevalt kümnes osa kärbsemunadest täielikult jõuab välja areneda. Ja siiski on neid nii hirmus palju!

Suve lõpul tabab kärbseid veel üks iseäraline taud — hallitusehaigus, mis nende kehas kasvama hakkab, siit üle terve keha laiali laguneb ja alati surmaga lõpeb. Lõpuks hävitab üks külm sügisöö neid tervete miljonite kaupa. Surnud kärbseid tarvitavad omakorda põrnikad, vihmaussid ja teised pisikesed loomad toiduks. Ainult üksikud kärbsed elavad kuskil prao vahel, kus nad surmava külma eest kaitstud, järgmise kevadeni ületalve.